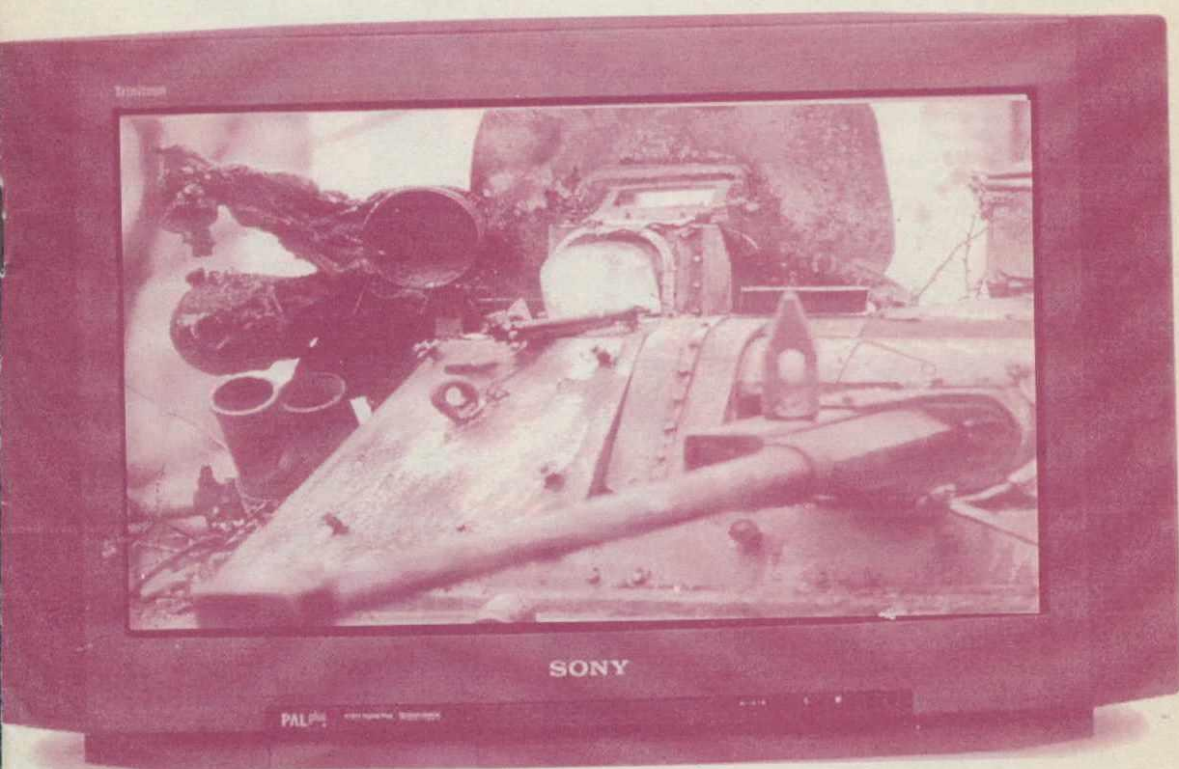

ΦΥΛΛΟ ΛΙΠΟΤΑΞΙΑΣ

ΤΑ ΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΣΑΣ
ΕΙΝΑΙ Η ΕΜΒΕΛΕΙΑ ΤΟΥ ΑΘΛΙΟΥ ΚΑΝΑΛΙΟΥ ΣΑΣ

ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΣΥΜΒΕΙ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΣΑΣ;

Την ίδια στιγμή που οι μπάτσοι του Πηλίου βασάνιζαν μετανάστες από την Αλβανία, στον Τύρναβο (μια κωμόπολη κοντά στη Λάρισα) ο αγροφύλακας Αθ. Μάτος έκανε σκοποβολή στο κεφάλι ενός 20χρονου μετανάστη (επίσης από την αλβανία) γιατί έκλεψε ένα καρπούζι. Το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό αυτής της "εκπυρσοκρότησης" (που δεν είναι καθόλου πρωτότυπη) πέρα από το ότι ο αγρόπατσος αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση, ήταν η μαζική συμπαράσταση των συγχωριανών του έξω από τα δικαστήρια, που συμμερίζονταν την αγωνία του και ανακουφίστηκαν από την απελευθέρωσή του γιατί "όλοι παραδέχτηκαν ότι μπορούσε να συμβεί στον καθένα" (εφ. Ελευθερία Λαρίσης).

Το σε τί ύψη κοινωνικής μαλακίας έχουν φτάσει όλοι αυτοί οι αφυπνισμένοι κωλοέλληνες ανάμεσα στους οποίους ζούμε, είναι ελπίζουμε προφανές και χωρίς να χρειάζεται η παράθεση τέτοιων γεγονότων (που είναι σίγουρα δεκαπλάσια από αυτά που φτάνουν στα αυτιά μας). Αρκεί να κοιτάξει κανείς οποιοδήποτε μαζικής κυκλοφορίας έντυπο ή κανάλι, ή ακόμη χειρότερα να ακούσει τις συζητήσεις των διπλανών του στο λεωφορείο για να διαπιστώσει (αν, εννοείται, δεν ταυτίζεται) ότι όλοι αυτοί οι πατριώτες δεν είναι απλά θύματα μιας μαζικής προπαγάνδας αλλά ξέρουν πολύ άνετα να περνούν από την παθητικότητα της κατανάλωσης ειδήσεων στο ζουμί της εθνικής συνείδησης -την

επιθετική διαφοροποίηση από τον "ξένο".

Ωστόσο δε θα μιλήσουμε για βαρβαρότητα κι αυτό γιατί πιστεύουμε πως αυτός ο όχλος είναι σαφέστατα πολιτισμένος. Μια που στον πολιτισμό της εκμετάλλευσης εκπαιδευόμαστε μέσα από τη "φυσικότητα" της αποδοχής μιας αλυσίδας καθημερινής βίας (δουλειά, σχολείο, οικογένεια), μια που αυτή η βία όταν κοινωνικοποιείται σαν εθνικός τσαμπουκάς στρέφεται στη διαφορετικότητα του αδύναμου, μπορούμε να πούμε πως ο νόμος του Λυντς είναι αναπόσπαστο κομμάτι του κυρίαρχου -ενίοτε και εθνικού- πολιτισμού (όποιος θέλει να γίνει "εθνικός ήρωας" αρκεί να την πέφτει σε παιδάκια που κλέβουν πορτοφόλια).

Όσο για την ευαισθησία των δημοσιογράφων που δημοσιοποίησαν το γεγονός (ελευθεροτυπία 3/7/96) καταγγέλοντας τους συναδέλφους τους στη Λάρισα, ξέρουμε πως είναι απλά η άλλη πλευρά του ίδιου νομίσματος αφού αυτοί χειρίζονται το όπλο συλλογικής αδρεναλίνης που λέγεται εθνική ομοψυχία (αυτό που τώρα δείχνει τον "εξ ανατολών κίνδυνο").

Και σε αυτούς και σε όσους έχουν ανάλογες περιστασιακές ευαισθησίες θα μπορούσε πιστεύουμε να συμβεί ένα τέτοιο ατύχημα -αν όχι εδώ, σίγουρα στο νομιμοποιημένο πεδίο ενός μελλοντικού μετώπου.

Αν αυτό θα μπορούσε να συμβεί και σε εσάς,

να δείτε τί θα σας συμβεί αν σας πετύχουμε...

"Η εξωτερική πολιτική της Ελλάδας (έναντι της Τουρκίας) παραβλέπει τις έννοιες της οικονομικής ευκαιρίας και της αποτελεσματικότητας, διογκώνει τις εξωτερικές απειλές, καλλιεργεί έναν παρωχημένο και εξωπραγματικό εθνοκεντρισμό και στενεύει τον ορισμό του εθνικού συμφέροντος"

Η παραπάνω διαπίστωση-απόσπασμα από μελέτη κρατικής τράπεζας για το υπουργείο οικονομικών- δεν προκαλεί έκπληξη σε όσους διατηρούν στη μνήμη τους γεγονότα και καταστάσεις όχι πολύ παλιές-πέντε έξι χρόνια νωρίτερα- όταν η "φτωχή πλην τιμιά" Ελλάς "απειλήθηκε" υποτίθεται από τη Μακεδονία και ο εθνικός τσαμπουκάς είχε να διαλέξει μεταξύ ντου και σούπερ-μάρκετ. Μπορεί όμως να ξάφνιασε όσους έχουν εμπεδώσει για τα καλά τα "αυτονόητα" που πλασσάρονται σχεδιασμένα και συντονισμένα από κυβερνήσεις, κόμματα, ΜΜΕ.

Και βέβαια δε γράφτηκε για να πληροφορήσει για το πώς κατασκευάζονται οι "εξωτερικές απειλές" ή πώς δημιουργείται το εθνικιστικό συλλογικό υποσυνείδητο. Απλά αντανakλά τις διαφορετικές στρατηγικές των τεχνοκρατών πάνω στην περίφημη οικονομική διείσδυση στα βαλκάνια και στις χώρες της πρώην σοβ. ένωσης; διαφορές μεταξύ αυτών που βρίσκονται ήδη σε εξέλιξη και απαιτούν όλο το πεδίο για τα ελληνικά αφεντικά, παρεμποδίζοντας συστηματικά τις προσπάθειες των αντίστοιχων τουρκικών και αυτών (που συνέταξαν τη μελέτη) που βρίσκουν ιδιαίτερα χρονοβόρα και αναποτελεσματική τη διεκδίκηση ολόκληρης της πίτας λόγω των ευκαιριών που χάνονται με τη μακροχρόνια κόντρα.

Και αν μη τι άλλο, επιβεβαιώνει τη δυνατότητα του ελληνικού κράτους να σχεδιάζει αυτόνομα και να εφαρμόζει σχέδια επέκτασης των οικονομικών του οριζώντων, επιδιώκοντας ταυτόχρονα τη μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση της ελληνικής κοινωνίας μέσω της κατασκευής των πιο ακραίων καταστάσεων, που χρησιμεύει στη δημιουργία διαθεσιμότητων για την με κάθε μέσο επίτευξη των στόχων των ελληνικών αφεντικών.

Αλλά αυτά είναι φιλά γράμματα για τους κάθε λογής πατριώτες που χύνουν δάκρυα για την κατάντια της ψωροκώσταϊνας και φαντάζονται μια "εξαρτημένη" εξωτερική πολιτική-υποχείριο των εξαποδών ιμπεριαλιστών.

Ο ευρύς ορισμός του "εθνικού συμφέροντος" ή "τα βαλκάνια είναι η ενδοχώρα της Ελλάδας".

Όχι, δεν βρέθηκε γραμμένο σε κάποια φασιστοφυλλάδα διανθισμένο με επιχειρήματα για την ανωτερότητα της φυλής. Το δήλωσε φέρελπις έλληνας επιχειρηματίας, εξάροντας ταυτόχρονα το "ελληνικό δαιμόνιο". Κι αν ένας "περιθωριακός" χάρτης με διεκδικήσεις από τον καύκασο μέχρι την αφρική δημιούργησε κάποτε ανατριχίλα, φαίνεται ότι δεν κάνει το ίδιο ο αντίστοιχος χάρτης με τις περιοχές "οικονομικού ενδιαφέροντος" των ελληνικών αφεντικών. Γιατί η εποχή που τα εύφορα χωράφια του πιο αδύναμου γείτονα ήταν αρκετά για να προκαλέσουν πόλεμο, έχει περάσει ανεπιστρεπτί. Τώρα χρησιμοποιούνται εκλεπτυσμένες μέθοδοι "οικονομικής διείσδυσης", βάση "στρατηγικής" (μόνο αυτή η τελευταία λέξη έχει παραμείνει αναλλοίωτη, αν κι έχει πάψει να παραπέμπει σε ένοπλη σύγκρουση). Δεν είναι τώρα ο πλούτος μιας περιοχής η ικανή συνθήκη για τη "διείσδυση" (το χώσιμο, την καθυπόταξη) αλλά η φτώχεια, η εξαθλίωση, το "φτηνό εργατικό δυναμικό" της. Φαίνεται πως το κυριότερο προϊόν εξαγωγής της Ελλάδας στα βαλκάνια και τις παρειαίνες χώρες είναι προς το παρόν αφεντικά, που πιστεύουν ότι ξεμπερδέψαν με τους εδώ προλετάριους, αλλά και ότι τους μετέτρεψαν σε ένα τεράστιο εφεδρικό στρατό, έτοιμο να υπερασπιστεί τα συμφέροντά τους. Ενάντια σε αυτούς; Μα φυσικά, ενάντια στον άλλο γείτονα που (γκαντεμιά κι αυτή) επίσης διαθέτει πλεόνασμα αφεντικών, στρατηγικών, σχεδίων διείσδυσης. Έτσι λοιπόν, το ελληνικό κράτος από τη μια κάνει ό,τι μπορεί για να ανακόψει την πορεία των ανταγωνιστών του είτε με μπλοκαρίσματα χρηματοδοτήσεων είτε προσπαθώντας να πείσει ότι είναι η μόνη αξιόπιστη οικονομική δύναμη της περιοχής (έναντι των "βάρβαρων" και "υποανάπτυκτων" τούρκων) είτε με απειλές πολέμου και προσπάθειες για στρατιωτικές συμφωνίες με όλες τις περιοχές που συνορεύουν με την τουρκία, και από την άλλη συστηματικά πείθει την ελληνική κοινωνία να ταυτιστεί με τις επιδιώξεις του για λόγους "εθνικού συμφέροντος". Εδώ φαίνεται να βρίσκεται και η κυριότερη διαφορά μεταξύ ελληνικών και τουρκικών αφεντικών. Εκεί τουλάχιστον οι καθημερινοί ταξικοί αγώνες είναι ένα φράγμα τόσο στον επεκτατισμό του τουρκικού κράτους όσο και σε ένα πόλεμο των αφεντικών.

εμείς είμαστε ιμπεριαλιστές
ή οι άλλοι είναι μέσα στα πόδια μας

Η στάση των ελληνικών ΜΜΕ στη διάρκεια των τελευταίων επεισοδίων της κόντρας ελληνικών και τουρκικών αφεντικών (Ιμια, Γαύδο κλπ) είναι φανερή και ήταν βέβαια αναμενόμενη (μήπως επειδή τα ελληνικά ΜΜΕ ανήκουν στα ελληνικά αφεντικά:).

Άπειρες σελίδες και εικόνες έχουν σπαταληθεί ειδικά το τελευταίο εξάμηνο, οι περισσότερες εντελώς προσανατολισμένες σε μια εικόνα. Την εικόνα της Ελλάδας που σεβόμενη (για ηθικούς λόγους) το Διεθνές Δίκαιο και βαλλόμενη από παντού, προσπαθεί να αποφύγει τη "δύσκολη θέση" του να απαντήσει, στο δήθεν αποκάλυπτο επεκτατισμό της "τριτοκοσμικής" Τουρκίας και συν τοις άλλης συναντά και την μεροληψία των δυτικών δυνάμεων.

Πάνω σ' αυτή τη μαζικά εκπεμπόμενη και ύποπτα μίζερη εικόνα που επέλεξαν τα εδώ αφεντικά για την επικράτειά τους, το παρακάτω απόσπασμα μελέτης χρηματοδοτούμενης από το Υπ. Εθνικής Οικονομίας (Ελευθεροτυπία 9/7/96) θα μπορούσε να κάνει εντύπωση για την ειλικρίνεια της.

...ολόκληρη η ελληνική εξωτερική πολιτική των τελευταίων ετών έχει μία και μοναδική σταθερά: Την προσπάθεια απομόνωσης της Τουρκίας. Όλες οι προσπάθειες μας, όλο το πνευματικό software που βρίσκεται συγκεντρωμένο στο γνωστό κτίριο της οδού Ακαδημίας λειτουργεί στη βάση αυτού του προγράμματος. Στην προσπάθεια επίτευξης αυτού του στόχου χρησιμοποιήθηκαν τα πλέον αλλοπρόσαλλα ιδεολογήματα και στρατηγικές: Από τη στρατηγική της δημιουργίας "αξόνων" στην περιοχή μέχρι το ιδεολόγημα του "ορθόδοξου τόξου"...

Να λοιπόν που αφού η ελληνική εξωτερική πολιτική έχει φτάσει να εκφράζει σε τέτοιο βαθμό τους τουρκοφάγους καταναλωτές ειδήσεων, μια μερίδα ελλήνων πολιτικών δεν φοβάται να γίνει σοκαριστικά ειλικρινής. Ο λόγος της ειλικρίνειας τους που οι ίδιοι αποκαλύπτουν είναι ότι η ελληνική επιθετικότητα προς την Τουρκία έχει φτάσει σε τέτοιο σημείο που κατάντησε προβληματική για την ίδια την οικονομική της επέκταση όπως το Βαλκανικό χρηματιστήριο και Επιμελητήριο που θα φτιαχτεί στη Θεσσαλονίκη και μια προσπάθεια Οικονομικής Συνεργασίας της Μαύρης Θάλασσας έχουν μείνει πίσω λόγω άρνησης της Ελλάδας να συνεργαστεί με την Τουρκία). Όπως και να έχει, αυτή η εξομολόγηση εκ των άνω είναι χρήσιμη σε όποιον αμφιβάλει για τον ιμπεριαλιστικό χαρακτήρα του ελληνικού κράτους αν και είναι σίγουρο πως και τώρα θα υπάρξουν εθνικά υπερήφανοι που θα ψάξουν για την μπλόφα ή ακόμα χειρότερα θα χαρούν με την αποκάλυψη.

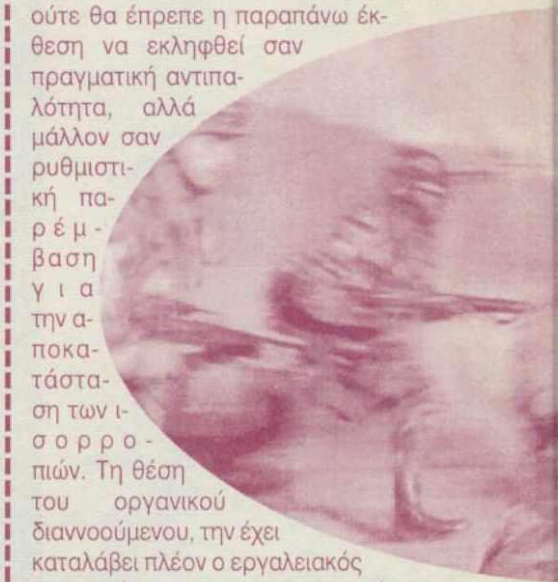
THINK

Ο παραπάνω όρος που χρησιμοποιείται πλέον ευρύτατα για να χαρακτηριστεί μια ομάδα διανοούμενων - τεχνοκρατών, έτοιμων να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους επ' αμοιβή, έρχεται αμέσως στο νου μόλις διαβάσει κανείς την πρόσφατη έκθεση του Υπ. Οικονομικών, με αποδέκτη ένα άλλο "think - tank"(!), αυτό του Υπ. Εξωτερικών.

Ήδη η επίκληση αυτού του όρου, υποδηλώνει την ένταση της πελαταιακής σχέσης, που έχει πλέον αναπτυχθεί και εδραιωθεί ανάμεσα στην επιστημονικοτεχνική κοινότητα και τα πολιτικά και οικονομικά κέντρα διαχείρισης. Ωστόσο κανένας απ' αυτούς τους κυρίους δεν μπορεί να χαρακτηριστεί "στρατευμένος" σ' αυτή ή την άλλη τάση, ούτε θα έπρεπε η παραπάνω έκθεση να εκληφθεί σαν πραγματική αντιπαλότητα, αλλά μάλλον σαν ρυθμιστική παρέμβαση για την αποκατάσταση των ισορροπιών. Τη θέση του οργανικού διανοούμενου, την έχει καταλάβει πλέον ο εργαλειώδης διανοούμενος των αποστειρωμένων επιστημών και των ερευνητικών ιδρυμάτων.

Από θέση πλέον, αυτός ο ρόλος αποκλείει στους υπηρέτες την κάθε πραγματική ρήξη με το υπάρχον και παραπέμπει άμεσα στο πρόβλημα της σταδιακής υποκατάστασης του δημόσιου χαρακτήρα της πολιτικής, από το σύγχρονο κυβερνητικοποιημένο σύστημα διαχείρισης που έχει στο επίκεντρο του τη δομολειτουργική ιδεολογία του ελέγχου.

Δεν θα ανοίξουμε εδώ αυτή την τεράστια συζήτηση, αλλά θα περιοριστούμε σ' ένα πικρόχολο σχόλιο, παραφράζοντας κάτι που έχει ειπωθεί για τον περίφημο "δημοκρατικό συγκεντρωτισμό" των μαρξιστικών κομμάτων. Στις σύγχρονες δημοκρατίες, είναι οι πρόσκαιρες συμμαχίες των πολι-

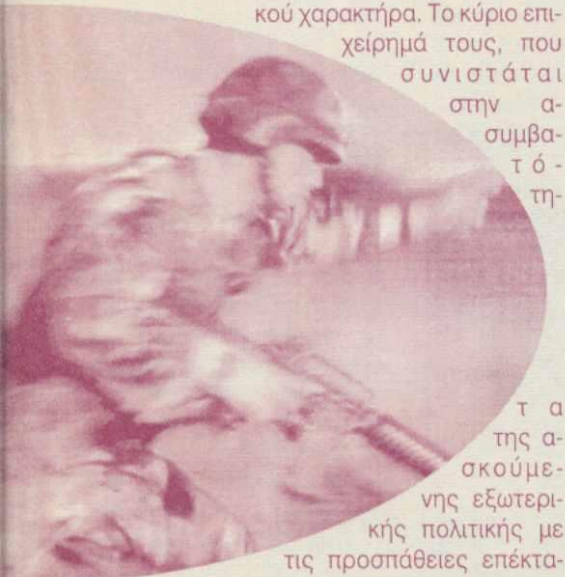

r)

TANKS

τικών και οικονομικών κέντρων που θα συστήσουν τις επιτροπές των κάθε λογής ειδημόνων, κυβερνητικών και στατιστικολόγων, που θα υποδείξουν στα μαζικά μέσα χειραγώγησης, τους τρόπους με τους οποίους θα καθοδηγήσουν τους πολίτες τί να απαιτήσουν από τους πολιτικούς. Κι αντίστροφα, οι πολίτες σε ένα τέτοιο πλέγμα σχέσεων, εκπαιδεύονται να απαιτούν τη συμβουλή του ειδικού προκειμένου να καθορίσουν - λογοκρίνουν τις επιθυμίες τους.

Για να ξαναγυρίσουμε όμως στην έκθεση των δύο πανεπιστημιακών, εξετάζοντας κανείς τα λεγόμενα τους, καταλήγει στο συμπέρασμα ότι πρόκειται σχεδόν για υπηρεσιακό έγγραφο ρυθμιστικού χαρακτήρα. Το κύριο επι-
χείρημά τους, που
συνιστάται
στην α-
συμβα-
τό-
τη-

της α-
σκούμε-
νης εξωτερι-
κής πολιτικής με
τις προσπάθειες επέκτα-
σης της σφαίρας της οικονομικής επιρ-
ροής του Ελληνικού κεφαλαίου στις αγορές της
Βαλκανικής και των ανατολικών χωρών, προκύπτει
από ένα συστηματικό υπολογισμό του κόστους
αυτής της πολιτικής που κατά τη γνώμη τους έγι-
νε απαγορευτικό, προσεκτικός αναγνώστης, θα α-
ναρωτηθεί εδώ, ποιον εξυπηρετεί μια τέτοια πολι-
τική. Η φράση - κλειδί, βρίσκεται πάλι στο κείμε-
νο, όπου αναφέρεται σαν κυρία διαπίστωση η α-
ντικατάσταση της αντικομμουνιστικής υστερίας,
από την τουρκοφοβία των είκοσι τελευταίων χρό-
νων. Ποιό όμως είναι το υπόβαθρο αυτής της σύ-
γκρισης, αν όχι τα ψυχολογικά, ανάλογα χαρα-
κτηριστικά μιας προπαγάνδας, η πολιτική επιλογή
της οποίας, λίγο ως πολύ αυτονομείται από τα
πραγματικά δεδομένα για να επιλύσει εσωτερικά

προβλήματα. Πρέπει ίσως να αναγνωρίσουμε εδώ
μια δομική αντίφαση, μέσα στην οποία η χάραξη
της εξωτερικής πολιτικής, οδηγείται από αναγκαι-
ότητες και προβλήματα της πολιτικής διαχείρισης
στο εσωτερικό.

Η σύγκριση με την κομμουνιστική απειλή των
πρώτων μετεμφυλιακών δεκαετιών, επιτρέπει να
διαφανεί η προτεραιότητα του ειδικού χαρακτήρα
που πήρε στην ελληνική κοινωνία η επίκληση εξω-
τερικών κινδύνων, απέναντι στη γενική σχηματο-
ποιημένη εκδοχή της αντιπαράθεσης των υπερ-
δυνάμεων. Επιτρέπει επίσης μια ερμηνεία αυτής
της μεταστροφής στην ξενόφοβη και ρατσιστική
ατμόσφαιρα των ημερών μας, της οποίας η γενι-
κή δοκιμή στάθηκε η ανακίνηση ενός κατασκευα-
σμένου Μακεδονικού ζητήματος. Μια τέτοια ερ-
μηνεία ξεκινά από το πρόβλημα της παραγωγής
συναίνεσης και την ανάγκη αντιμετώπισης του
πραγματικού εσωτερικού εχθρού, δηλαδή των τα-
ξικών ανταγωνισμών. Η διαρκής ισχυροποίηση του
ελληνικού κεφαλαίου και η ανάγκη αύξησης της α-
νταγωνιστικότητας του στο πλαίσιο της Ευρωπαϊ-
κής αναδιάρθρωσης, οδηγεί στην ανάγκη συμπίε-
σης των κοινωνικών εξόδων, στην ανάπτυξη της
μαύρης εργασίας, των υπεργολαβιών και την εκ-
μετάλλευση του φθηνού ανθρώπινου δυναμικού
της μετανάστευσης. Τα δύο μεγάλα πολυσυλλε-
κτικά κόμματα που εναλλάσσονται απρόσκοπτα
στην εξουσία τις δύο τελευταίες δεκαετίες, δεν κά-
νουν άλλο από το να εξομοιώνονται διαρκώς σε α-
πολογητές της συρρίκνωσης κάθε κοινωνικής πο-
λιτικής. Το φάντασμα του εχθρού, που έρχεται πο-
τέ από το βορρά και ποτέ από την ανατολή, εξυ-
πηρετεί ουσιαστικά τα ίδια τα πολιτικά κόμματα.

Ωστόσο, η αυξανόμενη επιθετικότητα του ελ-
ληνικού κεφαλαίου οδηγεί την ιδεολογία της συ-
ναίνεσης στο σημείο έκρηξης, κι απ' αυτό το ση-
μείο και πέρα τα σενάρια ποικίλλουν. Μπορεί οι "ει-
δικοί" να κληθούν να μακιγιάρουν τους ήδη υπάρ-
χοντες πολιτικούς σχηματισμούς με μια ριζική α-
ναδόμηση, κλείνοντας για πολλοστή φορά τον πε-
ριβόητο κύκλο της μεταπολίτευσης, του οποίου το
πτώμα σαπίζει ήδη από το '89. Είναι όμως πιθανό
και επίφοβο, να αναζητηθεί ακόμη και η στρατιω-
τική διέξοδος, είτε με αφορμή το Αιγαίο, είτε μian
ανάλογη συγκυρία. Η απάντηση σε μια τέτοια πο-
λιτική, έχει αναγκαστικά δύο σκέλη. Το ένα αφο-
ρά στο ξεσκέπασμα της προπαγάνδας γύρω από
την τουρκική επιθετικότητα. Το άλλο, εξίσου ση-
μαντικό, έχει να κάνει με την απόδοση των ταξικών
χαρακτηριστικών στα υποκείμενα που σήμερα τα
στερούνται καλυπτόμενα πίσω από τον "ξένο", τον
"μετανάστη", ή ακόμη και τον προσωρινό εργάτη,
και την ανάδειξη της πραγματικής φύσης του α-
νταγωνισμού.

Θερμό επεισόδιο στα Ίμια και η παλαιά συνταγή για να πετύχουν την εθνική ομοψυχία σε κάθε πλευρά του αιγαίου αρχίζει να εκτελείται.

Μπόλικες πολεμικές ιαχές, γερή δόση από εθνικισμό που βαπτίζεται πατριωτισμός, γενναία δόση πίστης στο θρησκευτικό δόγμα και άστα να βράζουν

νεξάρτητα από τις ιδιαιτερότητες ή τα πολιτιστικά της χαρακτηριστικά.

Η καταναλωτική κοινωνία, η ζωή που πρότυπο έχει οικονομικές δραστηριότητες σε όλα τα επίπεδα μάθησης, εργασίας, τέχνης είναι ο στόχος προς επίτευξη για κάθε χώρα. Σύμμαχοι τα media, που γίνονται δορυφορικά και εξελίσσονται στο ίδιο μοτίβο καθώς και οι παντός είδους πολυεθνικές που με τις διαφημίσεις προβάλλουν και επιβάλλουν τα σύγχρονα παγκόσμια πρότυπα.

Ο πολιτισμός όμως που έχει ή δεν έχει μια κοινωνία ανθρώπων,

τις απάνθρωπες πράξεις τους κανένας δεν θα ευχόταν να γυρίσουν πίσω.

Από την άλλη μεριά, οι φοιτητές της Τουρκίας δεν έφαγαν την καραμέλα της εθνικής ομοψυχίας συνεχίζοντας τις διεκδικήσεις τους και την 1η Μαΐου κατέλαβαν κεντρικό πανεπιστήμιο όπου συγκρούστηκαν με την αστυνομία, που θύμωσε διπλά για την καταστροφή της εκεί εθνικής συναίνεσης.

Είναι γνωστό ότι οι ανυπότακτοι της Τουρκίας ξεπερνούν τις 400.000, τη στιγμή που στην Ελλάδα τέθηκε θέμα στράτευσης των γυναικών και το σύνθη-

Ο "ΑΝΩΤΕΡΟΤΕΡΟΣ" ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

για πολλές μέρες στα media, στα σχολεία, στους δρόμους.

Στην Ελλάδα, ως γνήσια εταίρα μιας σύγχρονης υπερδύναμης όπως αυτή της ΕΟΚ, προστέθηκε και το σύγχρονο μπαχαρικό των οικολογικών οργανώσεων που έσπευσαν να προτείνουν στο υπουργείο εθνικής άμυνας, άμαχο πληθυσμό για τη διαφύλαξη των βραχονησίδων. Προφανώς σκέφτηκαν ότι ένας νεκρός παρατηρητής πουλιών δεν θα μπορούσε παρά να αναγκάσει εταίρους και μη να πάρουν το μέρος της Ελλαδάρας, και μετά από αυτό να εξασφαλίσουν κάποια επιδότηση για τα κατά τ' άλλα ευαισθητοποιημένα τους προγράμματα.

Η Ελλάδα, ως ισότιμο μέλος μιας οικονομικά ισχυρής συμμαχίας όπως είναι η Ε.Ε., που νοιάζεται και επιδιώκει την εξάπλωση των συμφερόντων της χρησιμοποιεί όπου και όποτε μπορεί την υποτιθέμενη "πολιτιστική κατωτερότητα" της Τουρκίας σηκώνοντας το λάβαρο του πολέμου που βέβαια δικαιώνεται στο όνομα του εκπολιτισμού.

Αυτό που αντιλαμβανόμαστε εμείς, είναι ότι ο σύγχρονος πολιτισμός τους έχει παγκόσμιο χαρακτήρα και το πρότυπο των σύγχρονων μητροπόλεων είναι η ίδια πρόταση για κάθε χώρα, α-

κρίνεται από το πόσο γρήγορα και αποτελεσματικά σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο και με ποικίλους τρόπους συνειδητοποιείται και στέκεται αντιμέτωπη στην προσπάθεια διαστρέβλωσης της πραγματικότητας που

βιώνει, διεκδικώντας όλα αυτά που σημαίνουν -και είναι- ζωή.

Στην κοινή ελληνοτουρκική προσπάθεια για εθνική ομοψυχία, έτσι ώστε να εκμηδενιστεί ο λεγόμενος εσωτερικός εχθρός και φυσικά το κόστος μιας πολεμικής επιλογής, η ελληνική κοινωνία σώθηκε. Το φοιτητικό κίνημα, που πριν λίγο υποτίθεται βρισκόταν στο δρόμο μπήκε σε "βαθείς σκέψεις" και η μοναδική πορεία που πραγματοποιήθηκε είχε κεντρικό σύνθημα "κανένας φαντάρος στη βοσνία" ενώ είναι γνωστό ότι το τμήμα που στάλθηκε είναι μισθοφορικό, οι έλληνες ράμπο πληρώνονται αδρά και στο μεγαλύτερο μέρος τους αποτελούνται από μέλη φασιστικών οργανώσεων που μετά από

μα "δεν πολεμάμε για κανένα θεό, πατρίδα, αφέντη" έφερε σύγχιση και φυσικά πάλι "βαθείς σκέψεις".

Ο λόγος που αναφέρονται αυτά είναι για να επισημανθεί ότι η αξιοπρέπεια και η αντίσταση σε επιλογές θανάτου προς εξυπηρέτηση οικονομικών συμφερόντων είναι δικός μας πολιτισμός, που θα ενισχύσουμε και θα συμπαραστέκόμαστε σε όποιον και όπου τον πράττει ενώ μετά μανίας θα τον επιδιώκουμε και εδώ.

Σε συμφέροντα οικονομικά διαπλεκόμενα με βελονάκι, πισωβελονιά, ή πλέξιμο, με χορηγό την εθνική ομοψυχία και τον πατριωτισμό-εθνικισμό εμείς παραθέτουμε τον δικό μας πολιτισμό που δεν έχει σύνορα και είναι αυτός των άτυπων συλλογικοτήτων που δεν διστάζουν να σπάνε την εθνική ομοψυχία διεκδικώντας και επιμένοντας ανταγωνιστικά στην καθημερινότητά τους.

ΜΕ ΤΗ ΒΟΗΘΕΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΑΛΗΣΟΥΜΕ ΤΗΝ ΠΑΝΑΓΙΑ!

ΑΝ ΑΥΤΟΙ ΠΟΥ ΜΕΤΑΦΕΡΟΥΝ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ

από τις τριτοκοσμικές χώρες εκεί που
η ευημερούσα οικονομία τους χοιράζεται σαν
αναλώσιμο υλικό για την -χωρίς δυσκολίες- ανάπτυξη
της δίνοντας τους την ελπίδα μιας επιβίωσης
ή αν είναι "άτυχοι" μια σφαίρα στο κεφάλι

ΛΕΓΟΝΤΑΙ ΔΟΥΛΕΜΠΟΡΟΙ

και όντως τέτοιοι είναι αφού εμπορεύονται
δούλους γι' αυτή τη μηχανή, εργάτες χωρίς κανένα
δικαίωμα, αντιμέτωπους καθημερινά με το φόβο της
απέλασης

ΕΣΕΙΣ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ

σαν την "εύκολη λύση" για τις χειρότερες
δουλειές με τα χαμηλότερα μεροκάματα και
ταυτόχρονα υποτιμώντας τους από
τη θέση μιας "εθνικής ανωτερότητας"

ΤΙ ΕΙΣΤΕ;

**ΘΕΛΟΥΝ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ
ΣΑΝ ΕΝΑ ΜΕΣΟ ΓΙΑ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΥΣ ΠΟΛΕΜΟΥΣ**

Η σύγχρονη ιδεολογία του εθνικισμού
θέλει να ονομάζεται **ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ**

συγκροτείται σ' ένα κράμα
ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ και ΜΕΩΤΕΡΙΚΟΤΗΤΑΣ,
ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ ΣΤΙΣ ΡΙΖΕΣ
και ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΥ ΕΠΕΚΤΑΤΙΣΜΟΥ

**ΕΙΤΕ ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ ΕΙΤΕ ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ
ΤΟ ΙΔΙΟ ΜΑΣ ΚΑΝΕΙ**

Μιας και ο **ΠΑΤΡΙΩΤΙΣΜΟΣ** τους
έχει τη μορφή **ΕΠΙΘΕΤΙΚΗΣ** καχυποψίας
απέναντι σε μεταράστες και
"ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΑ ΚΑΤΩΤΕΡΟΥΣ" ΤΟΥΡΚΟΥΣ.

Όσοι αποδέχονται το διάλογο με τους **ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ**
γίνονται με κάθε τίμημα υποστηρικτές του **ΠΟΛΕΜΟΥ**
Τίμημα που πληρώνεται με δηλωμένους συμβιβασμούς
στην εκπεμπόμενη κουλτούρα των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης
και στην πλαστή **ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ.**

**ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΞΟΥΜΕ ΤΗ ΦΩΝΗ ΜΑΣ
ΣΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΕΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ "ΕΜΕΙΣ"
ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ
ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ**